

# СА СВЯТАМ ВАС, ДАРАГІЯ ЗЯМЛЯЧКІ!

№ 18 (703)

Сакавік 1963 г.

Год выдання 9-ы

# Голас Радзімы

ВЫДААННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ  
І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЧЫННІКАМІ



## ЁЙ — УСЕ КВЕТКІ

Міжнародны жаночы дзень 8 сакавіка ў Савецкай краіне даўно стаў усенародным і, калі можна так сказаць, лірычным святам. Яго ўрачыста адзначаюць у вытворчых калектывах і ў сем'ях, аддаючы належнае светламу розуму жанчыны, нястомным рукамі яе і добраму высякароднаму сэрцу, яе неацанімаму мацярынскаму подзвігу.

У гэтым годзе свята 8 сакавіка савецкія жанчыны будуць адзначаць асабліва шчырока і ўрачыста. 50 год прайшло з таго часу, калі па ініцыятыве Камуністычнай партыі жаночы дзень упершыню святкаваўся ў Расіі.

Паўстагоддзя назад на святым першым сходзе з выпадку Міжнароднага жаночага дня ў Пецярбургу жанчыны служалі даклады не толькі вядомых і загартаваных у баях рэвалюцыянерак, але і выступленні саміх работніц. Гэта былі смелыя патрабаванні аб жаночым раўнапраўі ў грамадстве і сям'і, аб васьмігадзінным ра-

[Працяг на 2-й стар.]

Савецкія жанчыны займаюць пачэсныя месцы ва ўсіх галінах нашага жыцця. На здымках: 1. Старшы майстар Рагачоўскага залочна-кансервавага заводу М. Нагорная і начальнік цэха К. Расоўская. 2. Заняткі ў Барысаўскай музычнай школе. 3. Зваршчыца Мінскага велазавада В. Кірыенка. 4. Зборшчыца Мінскага гадзіннікавага заводу Краўчанка. 5. Лабарантка 3-й бальніцы г. Мінска В. Курыловіч. 6. Работніца Віцебскай вацінна-ватнай фабрыкі В. Сташно. 7. Брыгадзір кантралёраў заводу аўтаматычных ліній Н. Герашчанка. 8. Аграном калгаса «Беларусь» Брэсцкага раёна, дэпутат Вярхоўнага Савета БССР Е. Нікішчанка.

барантка 3-й бальніцы г. Мінска В. Курыловіч. 6. Работніца Віцебскай вацінна-ватнай фабрыкі В. Сташно. 7. Брыгадзір кантралёраў заводу аўтаматычных ліній Н. Герашчанка. 8. Аграном калгаса «Беларусь» Брэсцкага раёна, дэпутат Вярхоўнага Савета БССР Е. Нікішчанка.



жанчына хавала... р за чорнай сет... вала-чадры. Роза... з'яўляецца Стар... рэзідэнтка Вярхоў... ета Дагестанскай... Екацярына Югур... міністр юстыцыі... міністр сацыяль... спячэння РСФСР...

траціць Савецкая дзяржа... ва на ахову здароўя дзяцей... і маці. Толькі знаходжанне... адной маці ў радзільным... доме і аплачаны водпуск... у сувязі з родамі абыхо... дзяцца дзяржаве ў сярэд... нім у 350 рублёў.

капіталістычных краін пен... сійны ўзрост для жанчын... значна вышэйшы. У ЗША... напрыклад,—62 гады, у Анг... ліі і Францыі—60, у Заход... ній Германіі і Фінляндыі—... 65, у Канадзе і Нарвегіі—... 70. Прычым выплата пен... сій робіцца ў гэтых краінах... галоўным чынам за кошт... тых узносаў, якія ўсё жыц... цё адлічаюць рабочыя з... свайго заробатку.

# ЗВЫЧАЙНАЯ ЖАНЧЫНА

Яна ўжо збіралася легчы адпачываць, як раптам пачуўся... моцны стук у дзверы і грубы мужчынскі голас:  
— Адчыняй!.. Хутчэй!..  
Дрыжачымі рукамі Ганна адсунула засаўку. У пакой увалі... ліся паліца і фашысцкі афіцэр.  
— Дзе дачка? — штурхануў у грудзі жанчыну адзін з па... ліцаў.  
— Вунь!.. — кінула яна ў бок ложка. Там, прытуліўшыся... адна да адной, сядзелі тры перапалоханыя дзяўчынкі.  
— Не гэтыя... Аб старэйшай пытаюся!—зароў паліцай.  
— Адкуль я ведаю...  
Ад рэзкага ўдару Ганна павалілася, твар заліўся крывёю.  
— Мама! — кінулася Клава да маці, але бот афіцэра ад... штурхнуў дзяўчынку. Яна ўдарылася галавой аб лаўку і стра... ціла прытомнасць.  
— Узяці! — загадаў афіцэр, паказваючы на Ганну, і пра... цадзіў праз зубы: — У турме загаворыць...  
Калі Клава апрытомнела, у хаце былі толькі дзве яе малод... шыя сястрычкі.  
Толькі праз месяц партызанка Рэгіна даведлася аб арышце... маці. Употаі яна прыйшла ў вёску, каб хоць чым-небудзь да... памагчы малым сёстрам. Знаёмай сцэжкай прабралася да хаты.  
Дзверы і вокны былі забіты дошкамі. Так і не даведлася ў тую... ноч, што здарылася з сёстрамі. Аб гэтым Рэгіне стала вядо... ма пазней.  
Не, не пакінулі ў бядзе дзяўчынак аднавіаскоўцы. Хоць і са... мі жылі паўгалоўныя, але прыносілі ў хату старой Рыхцэр, якая прытуліла дзяўчынак, хто трохі бульбы, хто мукі, хто ко... наўку малака...  
Клаўдзія змоўкла, правяла рукой па лбе, уздыхнула і за... думліва прагаварыла:  
— Цяжка давалася нам у вайну. І пасля... Але вытрымалі...  
— Людзі дапамаглі, — умяшалася ў размову Ганна Анд... рэеўна. — Ды і Клава, — яна кінула ў бок дачкі, — не ся... дзела, склаўшы рукі, працавала як магла. А ёй жа тады не... было яшчэ і чатырнаццаці!..  
Ганна Андрэеўна пасадзіла на калені ўнука і працягвала:  
— Амаль год трымалі мяне фашысты ў турме. Потым пры... шлі нашы... Рэгіну накіравалі на партыйную работу на Гро... дзеншчыну. Вось і прыехалі сюды ўсёй сям'ёй... Кватэру атры... малі выдатную, гарнітур мэблевы набылі, радыёлу, адзенне... рознае... — Жанчына ўсміхнулася: — І яшчэ вялікая радасць... у нас... Вы ж, напэўна, ўжо ведаеце?..  
Зразумела, я ведаў, што рабочыя і служачыя Гродзенскага... тонкасуконнага камбіната выбралі сваім пасланцом у беларускі... парламент дачку Ганны Андрэеўны — ткачыку Клаву Машка... рову.  
Рынулі дзверы, і ў пакой увайшоў мужчына.  
— Іван Машкароў, — прадставіўся ён і адразу звярнуўся... да Клавы: — Як у цябе справы, мая дэпутатка? — Ён пяшчот... на напавіў залацістую пасму валасоў, што непакорліва спада... ла на лоб жонкі, і стаў тут жа разглядаць новыя малюнкi Лю... дачкі. Потым узяў на рукі белагалавага Воўку. Клава шчасліва... ўсміхнулася.  
— Такі ён заўсёды... Вернецца з работы і такі шум узні... ме з дзецьмі, што хоць з хаты ўцякай... Адпачыў бы лепш, дык... не...  
— Ну, ну, не перабольшвай, — засмяўся Іван. — Дык... усё ж, што ў цябе новага?  
Я слухаў жартаўлівую лаянку мужа і жонкі і любавалася... шчасцем гэтай сям'і. Дзевяць год назад сыйшліся жыццёвыя... сцэжкі Клавы і Івана, і з таго часу жывуць яны душа ў душу.  
— Што новага? Ды нічога асаблівага... Воўку касцюмчык... купіла, паглядзі, які прыгожы...  
— Добра, добра... А якая гэта ўрачыстаць была сёння ў... вас на камбінаце, што нават кінахроніка прыезджала?  
(Заканчэнне на 4-й стар.)

Валянціна ВАВІЛІНА, (АДН).

Антаніна КАПЦЯЕВА

# Ы, САВЕЦКІЯ...

дні выбараў, дзеля дэмакратыз... яны, му...  
Вось, напрыклад, начальнік ат... масферна-вакуумнага цэха Марыя... Курачкіна, мініятурная, сніжыкая, смелая да бясстрашша, а дома — самая пяшчотная маці двух ма... лых, добрая гаспадыня, шчаслівая жонка і вялікі аматар музыкі, жы... валісу.  
А ўзяць сяброўку Марыі Курач... кінай начальніка газавога цэха Та... мару Горнаву. Ёй не чужое ўсё... жаноцае: на рабоце яна ходзіць з... моднай прычоскай, адзета так, хоць зараз у тэатр. Умее пажар... таваць і пасмяяцца.  
— Я адна жанчына ў цэху, — весела гаворыць Тамара Горна... ва. — Мой намеснік — практык, дваццаць год на заводзе. Выдатны спецыяліст, сціплы, добры чала... век. Ён мяне і вучыў, калі я пры... шла сюды пасля інстытута. Тады мяне тут у штыкі сустрэлі: дзяў... чынку прыслалі маляваную. На... чальнік цэха быў вельмі засмуча... ны. А потым абыйшлося — спада... балася мая работа.  
Смяецца, прыгожая, гарэзлівая. Але тут жа, змахнуўшы ўсмішку, пачынае адчытваць юнака.  
— Ты адчуваеш, навошта я ця... бе выклікала на пяць гадзін?  
Здаровы рослы хлапец з тва... рам, абпаленым сонцам і ветрам, апускае вочы, як дзяўчына:  
— Больш гэтага не паўторыць... да, — гаворыць ён вiнавата.  
І далей ідзе дружэлюбная раз... мова.  
Я пішу раман аб нафце, аб зда... бычы яе і перапрацоўцы, больш правільна, пра людзей, занятых на гэтым складаным прадпрыемстве. І колькі на гэтых работах, не там, дзе патрабуецца грубая мужчын... ская сіла, а дзе зусім неабходна чыста мужчынская хватка, энер... гія, праце жанчын. Тых, у якіх гэта энергія, смеласць і веды шча... сліва спалучаюцца з жаночай аку... ратнасцю і самадyscyплінай.  
— Што вас утрымлівае тут? — запытала я ў начальніка буйней... шага цэха Дарагамілаўскага хіміч... нага заводу Ірыну Амітраву.  
Яна ўскідае жывыя карыя во... чы. Усміхаецца:  
— Вось вы — пісьменнік, знаў... ца чалавечых жыццяў. Скажыце мне, што такое любоў, і тады я вам скажу, чаму я не магу пакі... нуць цэх.  
А магла ж! Бацька — прафесар. Толькі Муж — рэдактар аднаго з мас... коўскіх выдавец... тваў. І сама яна, Ірына, не толькі хі... мік, але і скрыпачка. У аркестры ігра... ла. Магла б... Тым больш двое дзяцей расло. Але...  
— Дыхаць не ма... гу без цэха, без лю... дзей, з якімі разам многа год назад па... чала асвойваць гэ... тую вытворчасць. Калі я не буду іх ба... чыць, чуць родных

галасоў, здаецца, памру ад суму.  
— А яшчэ што вас цікавіць?  
— Яшчэ? Люблю ездзіць па... краіне. Альпінізам займаюся.  
— І ўзнімаліся? Куды?  
— На вяршыню Эльбруса. У... Прытулку дзевяці навачала. А вась... на Цанер не паспела. Гэта ляднік у Паўночнай Сванеці. Ён пастаян... на мяняе колеры: то бэзавару... жовы, то блакітнаваты. Але туды мы з Міцькам узнімемся.  
— Хто гэта — Міцька?  
— Мой унук ад малодшай... дачкі.  
— Колькі ж яму?..  
— Два месяцы.  
Вельмі багатае і разнастайнае... наша жыццё! Як змясціць усё ў... розуме і сэрцы, як знайсці словы і фарбы, каб расказаць аб тым вя... лікім, што штодзённа акружае ця... бе?  
Не магу не ўспомніць Антаніну... Балашову, інжынера-канструктара, маці трынаццаці дзяцей. І якіх дзяцей! Не ў крыўду другім ня... хай будзе сказана, не кожная маці і дома седзячы сумее вырасіць і... выхаваць такіх чудаўных дзяцей. А Антаніна ні аднаго года не пра... сядзела дома, не пакінула вытвор... часці, хоць муж яе — буйны ін... жынер і атрымлівае добрую зара... ботную плату. Вядома, на такую сям'ю многа сродкаў трэба. Але... справа і не ў грошах.  
— Тое, што я ўвесь час пра... цую, дысцыплінуе нашу дзетва... ру, дапамагае нам калектыўна вы... хоўваць яе.  
І гэта правільна. Якая гэта зла... джаная і дружная сям'я! Бываючы у Балашовых, адпачываеш душой, хоць у кватэры амаль не бывае ці... шыні. Усе дзеці выдатнікі ў шко... ле, захапляюцца спортам, танцамі, музыкай, мастацкім словам, і ўсе працуюць дома ў меру сіл. Весела глядзецца, калі сям'я збіраецца за вялікім сталом і радуецца кожна... му госцю. Маці ў гэтым доме пад... начальваюцца ўсе. Кожны стараец... ца прыласкацца да яе, дапамагчы ёй чым толькі можа. А яна квіт... нее шчасцем, маладжавая, свежая, ясная. І не дзіўна: ёй не прыхо... дзіцца непакоіцца за заўтрашні дзень, за кавалак хлеба. Усе дзеці сыты, адзеты, абуты. Сям'я можа дазволіць сабе схадзіць у тэатр, і сабраць сяброў на абед. І адна... чыць дзень нараджэння дзяцей.  
А заўтра Балашовы будуць жыць яшчэ лепш. Светлыя далі камунізма ўсё бліжэй і бліжэй. І матэрыяльная даброта савецкіх людзей з кожным новым днём ро... бяцца ўсё больш адчувальнымі.  
АДН.

## Чытайце:

Валянціна ВАВІЛІНА,  
галоўны рэдактар часопіса  
«Работница»:

## ШЛЯХ САВЕЦКАЙ ЖАНЧЫНЫ ДА ЧАЛАВЕЧАЙ ГОДНАСЦІ, РАУНАПРАУЯ І РАДАСЦІ

Алена ВАСІЛЕВІЧ,  
беларуская пісьменніца:

## РОЗДУМ НАД ЧУЖЫМ ПІСЬМОМ

Андрэй РЭМІЗАЎ,  
рабочы:

## ТКАЧЫХА, НАВАТАР, ЧЛЕН ПАРЛАМЕНТА

Антаніна Капцяева,  
руская пісьменніца:

## ГАСПАДАРЫ СВАЙГО ШЧАСЦЯ

Эдуард ЧЭЧКА,  
журналіст:

## РАСКАЗ МАЦІ

Адам РУСАК,  
паэт:

## «СВАЁ СЭРЦА ТАБЕ Я ПРЫНЁС...»

# ВЯЛІКІ ДОМ ДЛЯ ДЗЯЦЕЙ

— Чым была выкліка... на неабходнасць перабуд... довы дзіцячых устаноў!  
— Галоўным чынам, дзвюма акалічнасцямі. Па-першае, цяпер забя... спечваецца няспынны вы... хаваўчы працэс. Дзіця ад... двух месяцаў да сямі год знаходзіцца пад на... глядам аднаго педага... гічнага калектыву. Гэта... дае магчымасць лепш... пазнаць схільнасці дзіця... ці і выхаваць у ім ка... рысныя для яго і для грамадства рысы.  
Створаны таксама зручнасці для бацькоў. Жанчыны, якія маюць некалькі дзяцей, трацяць штодзённа многа часу, каб разнесці іх па садах і яслях, размешчаных у розных будынках. Цяпер гэта ліквідуецца. Для зручнасці працуючых паўнаценна ў нас створаны яслі-сады з кругласу... тачным рэжымам. Для дзяцей слабых ствараюцца спецыяльныя сана... торныя яслі-сады ў са... мых маляўнічых кутках.  
— Якія праблемы ў работнікаў дашкольных устаноў!  
— Для догляду за дзецьмі ад аднаго да двух год мы рыхтуем сяцёр... выхавацеляў з ведамі ў галіне псіхалогіі, фізія... логіі, анатоміі. Вельмі важна навучыць выха... вацеляў карыстацца пра... грамай і метадычнымі ўкаваннямі.  
Рэформа дашкольнага выхавання — значнае да... сягненне савецкай педа... гогікі. Прыемна ўспом... ніць, як удзельнікі Генера... ральнай канферэнцыі ЮНЕСКА, якая адбылася ў Жэневе ў ліпені 1961 года, ужо тады выказвалі захапленне савецкай сістэмай дашкольнага вы... хавання і па-добраму зайздросцілі нам.



— Вось гэта муж! Па струнцы ходзіць.



Ля падножка.

## БАЛАСОЎ...

дз думных кустоў... садом ішоў,  
тваім ён акном,  
табе перад сном.  
на небе ўзышоў,  
іскрынкамі рос.  
дз думных з лугоў  
табе я прынёс.

# ЗВЫЧАЙНАЯ ЖАНЧЫНА

(Пачатак на 3-й стар.)

— Аг, нічога асаблівага...—засаромелася Клава.

А было вось што. Клава ўжо скончыла работу, як раптам пачула, што нехта яе кліча. Абярнулася і ўбачыла начальніка ткацкай вытворчасці Соф'ю Вінакуруву.

— Зойдзем да мяне,—запрасіла яна.

У кабінце Клава ўбачыла сваю сяброўку дэпутата Вярхоўнага Савета Беларусі ткачыцу Таню Сямчук і яшчэ адну жанчыну. Але хоць Клава з ёй раней не сустракалася, штосьці знаёмае было ў рысах гэтай жанчыны. Лазарэнка з Мінскага тонкасукоўнага камбіната!

— Чула пра вас шмат добрага, вось і вырашыла пазнаёміцца.

Жанчыны разгаварыліся. Зразумела, размова ішла аб справах. У Гродна ведалі, што мінская ткачыца Алена Лазарэнка выступіла ініцыятарам скарачэння тэрміну пры асваенні вытворчасці новых тканін. Яна таксама распрацавала новы тэхналагічны працэс і вось прыехала сюды, каб раскажаць аб ім гродзенскім ткачыхам. Калі Алена падрабязна расказала аб сваім вопыце, Клава сказала:

— Справа добрая. Трэба і ў нас так рабіць...

Гэтую прапанову падтрымала Таня Сямчук, Элеанора Цвяцінская, Тамара Шпаковіч і іншыя ткачыкі. Тады ж Алена Лазарэнка, Таня Сямчук і Клава Машкарова дамовіліся спабораваць паміж сабой.

З многімі людзьмі размаўляў я аб Клаве Машкаровай. Цікава ж ведаць, за што людзі выбралі яе дэпутатам у Вярхоўны Савет Беларусі. І ад усіх я чуў аб ёй добрыя словы. Расказаў мне і пра такі выпадак.

Брыгада пачала асвойваць новы гатунак драпу. Справа гэта складаная. І вось аднойчы Клава заўважыла, што ў ткачыкі Эміліі Кашынай справа не ладзіцца. Яна падыйшла да Эміліі і прапанавала:

— Давай дапамагу.

З таго дня Клаву часта бачылі ля машыны Эміліі, а вечарамі яны разам вывучалі тэхналогію новага гатунку. Неўзабаве Эмілія пачала перавыконваць заданні.

Многа спраў у Клавы Машкаровай і на рабоце, і дома. А яна ж яшчэ і студэнтка завочнага аддзялення Мінскага тэкстыльнага тэхнікума. Але маладая жанчына паспявае ўсюды, і заўсёды на яе вуснах іграе вясёлая ўсмішка.

Эдуард ЧЭЧКА.

## ВЯСНА І ДЗЕ!



Фотаэцюд Е. Кольчанкі.



Званочкі.

Фота В. Дымава.

# БІТВА ЗА ЖЫЦЦЁ

Мінская студыя тэлебачання перарвала адну з перадач. Дыктар аб'явіў: «Дарагія таварышы! У нашым горадзе адбыўся няшчасны выпадак. У клініку дастаналася дзяўчына з цяжкімі апёкамі. Для выратавання яе жыцця патрэбна кроў ад людзей, якія самі перанеслі апёкі...»

Так пачалася бітва за жыццё школьніцы Людміль Кантрацюк.

Як гэта адбылося? Людміла пайшла на навагоднюю ёлку і... апынулася ў бальніцы. Касцюм Снягурчкі, у якім яна была на свяце, успыхнуў ад выпадковай іскры. Апёкі былі смяротна цяжкія. Аказалася пашкоджанай больш палавіны скуры.

На заклік урачоў, перададзены Мінскай студыяй тэлебачання, адгукнуліся сотні мінчан. У тую ж навагоднюю ноч, пераваяшы свята, у чацвёртую клініку прышлі і прыехалі былыя франтавікі падпалкоўнік медыцынскай службы Мікалай Кісялёў, качагар Мікалай Шыманскі, шафёр Яўгеній Казлоў-

скі, фрэзершчык Эдуард Сінякевіч, газаваршчык Міхаіл Шаўчэнка. Яны сталі кроўнікамі братамі Людміль Кантрацюк.

Урачы ўжо атрымалі кроў, патрэбную для выратавання дзяўчыны, а колькасць добраахвотных донараў усё расла і расла. Людзі ішлі, пісалі, званілі. Кожны прапаноўваў: «Вазьміце маю кроў».

Калектыў клінікі вёў змаганне за жыццё Людміль з нябачанай упартасцю. Аб стане яе здароўя паведамлялі ледзь не штодзённа мясцовая прэса і радыё. Больш трыццаці хірургаў на чале з прафесарам Пятром Маславым склалі настаянна дзейчы кансіліум ля пасцелі дзяўчыны, здавалася, асуджанай на смерць. Былі пушчаны ў ход усе навішныя дасягненні апёкавай

тэрапіі: увільготнены кісларод, спецыяльныя інгаляцыі, навакаінавая блакада, лекавыя мазі. Толькі за першыя дзесць дзён у вены Людміль Кантрацюк было ўведзена два літры крыві і каля сарака літраў кровазмяняючай вадкасці з рознымі лекавымі прэпаратамі — і смерць адступіла.

Цяпер жыццё Людміль Кантрацюк выратавана. Яна будзе жыць, — паведаміла карэспандэнтка АДН галоўны ўрач клінікі Алена Сельдзімірава. — У зажыццё яна патрэбуе толькі дзесць працэнтаў паверхняй скуры. Працягнем пластычны перасадкі. Гэта зойме больш за месяц. Шрамаў амаль не будзе, і Людміла выйдзе з бальніцы такой жа, як была да навагодняга свята, якое ледзь не закончылася так трагічна.

## ПУСТЬ ВСЕГДА БУДЕТ СОЛНЦЕ

Слова Л. ОШАНИНА

Музыка А. ОСТРОВСКОГО

Солнечный круг. Небо  
вокруг.  
Это рисунок мальчишки.  
Нарисовал он на листке  
И подписал в уголке:

«Пусть всегда будет солнце,  
Пусть всегда будет небо,  
Пусть всегда будет мама,  
Пусть всегда буду я!»

Милый мой друг, верный  
мой друг,  
Людам так хочется мира!  
И в тридцать пять сердце  
опять  
Не устаёт повторять:

«Пусть всегда будет солнце,  
Пусть всегда будет небо,  
Пусть всегда будет мама,  
Пусть всегда буду я!»

Тише, солдат, слышишь,  
солдат,  
Люди пугаются взрывов.  
Тысячи глаз в небо глядят,  
Губы упрямо твердят:

«Пусть всегда будет солнце,  
Пусть всегда будет небо,  
Пусть всегда будет мама,  
Пусть всегда буду я!»

Против беды, против войны  
Встанем за наших  
мальчишек.

Солнце навек, счастье  
навек,—  
Так повелел человек!

«Пусть всегда будет солнце,  
Пусть всегда будет небо,  
Пусть всегда будет мама,  
Пусть всегда буду я!»

Умеренно

1. СОЛ - НЕУ - НИЙ КРУГ. НЕ - БО - ВО - КРУГ.  
2. МИ - НЕУ - НИЙ ДРУГ. ВЕР - НИЙ МОЙ ДРУГ.

АЮ - ДАМ ТАК ХО - ЧЕТ СЯ ЧИШ - МИ РА! НА - РИ - СО - ВАА  
И В ТРИ - ДЦАТЬ ПЯТЬ ПЯТЬ

ОН НА ЛИСТ - КЕ И ПОД - ПИСАЕ У ГОЛ - КЕ: ПУСТЬ ВСЕ -  
СЕРД - ЦЕ О - ПЯТЬ НЕ У - СТА - ЕТ ПО ВТО - РЯТЬ:

- ГДА БУ - ДЕТ СОЛН - ЦЕ, ПУСТЬ ВСЕ - ГДА БУ - ДЕТ

НЕ - БО, ПУСТЬ ВСЕ - ГДА БУ - ДЕТ МА - МА, ПУСТЬ ВСЕ -

- ГДА БУ - ДУ Я! ПУСТЬ ВСЕ - // - ГДА БУ - ДУ Я!

3. ТИ - ШЕ СОЛ - ДАТ. САН - ШИШ СОЛ - ДАТ.  
А. ПРО - ТИВ БЕ - ДИ. ПРО - ТИВ ВОЙ - НЫ

АЮ - ДИ ПУ - ГА - ЮТ - СЯ ВЗРЫ - ВОВ ТИ - ШЕ ЧИ - ГЛАЗ  
ВСТА - НЕМ ЗА \* НА - ШИХ МАЛЬ - ЧИШ БУВ СОЛН - ЦЕ ЧИ - БЕЛ.  
УБЕВЕРНО

В НЕ - БО ГЛА - ДАТ. ГУ - БИ У ПР - МО ТЕР - ДИТ. ПУСТЬ ВСЕ -  
РАДОСТНО НА - ВЕК. - ТАК ПО - БЕ - ЛЕА ЧЕ - ЛО - ВЕК!

- ГДА БУ - ДЕТ СОЛН - ЦЕ, ПУСТЬ ВСЕ - ГДА БУ - ДЕТ

НЕ - БО, ПУСТЬ ВСЕ - ГДА БУ - ДЕТ МА - МА, ПУСТЬ ВСЕ -

- ГДА БУ - ДУ Я! ПУСТЬ ВСЕ - // - ГДА БУ - ДУ Я!

РЕДАКЦИОННАЯ КАЛЕГИЯ.

НАШ АДРАС  
Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку. Рэдакцыя газеты «Голас Радзімы».

## СУБОТНІ ДЫЯЛАГ

— Ну, адзявайся, дарагі, час ужо.  
— Ці варта?  
— Што ці варта?  
— Ну, ісці на гэты суботні бал. Ці мае гэта які-небудзь сэнс?  
— Чаму раптам не мае сэнсу?  
— Не, я толькі так думаю... Уявім, напрыклад, што мы ўжо там з табой пабывалі.  
— Ага, уявім. Ну?  
— Ну, дык уяві сабе, што ты ўжо надзела гэту спецыяльна пашытую для балу сукенку, а я напаліў касцюм, знайшлі мы таксі, што таксама сумніцельна, але дапусцім, і паехалі.  
— Іменна!  
— Ну, уявім сабе, што ўваходзім у залу — святло, рух, абстаноўка, настрой. Ты ідзеш папудрыцца і бачыш, што Маліноўская з'явілася ў сукенцы з гэтага... ну... з каверкоту.  
— Якога каверкоту? Каверкот — гэта шэрць, хто ж у шарсцяным пойдзе на бал?  
— Ну, з чаго-небудзь іншага, усё роўна, толькі ўяві сабе, што гэта сукенка прыгажэйшая за тваю.  
— А што мне да таго, якая сукенка ў Маліноўскай?  
— А, вядома, так я сабе гэта і ўяўляю. Ну, затым садзімся за столік, афіцыянт падносіць нам, калі наогул падносіць, сухую індзейку і халодную бульбу.  
— Ну, ці ведаеш, сапраўды! Хіба галоўнае ў ядзе?  
— А ў чым?  
— Ну, каб патанцаваць, павесяліцца.  
— А, патанцаваць. Дык, значыць, уявім сабе, што Маліняк запрашае цябе танцаваць і так цябе круціць і круціць, ледзь не на руках носіць, а я за гэта павінен танцаваць з яго жонкай.  
— Ай, ай, хіба толькі Малінякі існуюць на свеце?  
— А, не, не. Яшчэ ёсць магістр Пухач.  
— Іменна. Ён вельмі мілы чалавек.  
— Не лярэчу. Мілы. Але ўявім сабе, што гэты мілы чалавек можа рабіць на бале, калі ён не танцуе?  
— Можна запрасіць мяне, напрыклад, у буфет...  
— Чакай. Ці мае ён за што? Сягоння пазычыў у мяне сто золтых!  
— Ты жудасны!  
— Чаму?  
— Гаворыш усё пра знаёмых. А раптам там будзе незнаёмы. Напрыклад, які-небудзь артыст. Здаецца, павінен прыйсці гэты Катовіч-Мірскі, ведаеш?  
— Магчыма. Але ўявім сабе, што гэты Катовіч-Мірскі ўжо прыйшоў. — Я ж яго магу бачыць і ў кіно.  
— Гэта зусім іншае. Заўсёды цікава паглядзець на вядомага акцёра ў будзённым жыцці.  
— Магчыма. Тады ўяві сабе, што мы ўжо бачым гэтага слаўтага акцёра ў будзённым жыцці. Таксама, як усё, закладвае за гальштук.  
— Чаму ўсё павінны закладваць за гальштук? Хіба нельга гуляць без гарэлкі?  
— А хіба я сцвярджаю, што нельга? Уяві сабе, што можна, што ніхто не бярэ ні кроплі ў рот.  
— Вось іменна.  
— Такім чынам, ужо к гадзіне ночы адны ідуць спаць, астатнія пачынаюць спрацацца.  
— Аб чым?  
— Аб палітыцы, эканоміцы, звычайна, нормах, ну, аб чым хочаш... Зразумела, калі ты маеш жаданне, можам ісці на гэты бал, чаму б і на самай справе не пайсці?  
— Не, дзякую. Ты хацеў, каб я ўявіла сабе, быццам мы ўжо там пабывалі, дык уяўляю.  
— Усё гэта вельмі разважліва. Сапраўды. Застанемся дома, надзенем халаты, жонка прыгатуе добрую вячэру.  
— Вячэру? Навошта?  
— Што значыць, навошта? Я галодны.  
— Галодны? Дык уяві сабе, што ты ўжо павячэраў.  
Іаанна ВІЛІНСКА  
(Пераклад з польскай мовы.)